

Ο κόσμος της Κύπρου

Ένα παραμύθι εμπνευσμένο από τους πίνακες του Μιχαήλ
Κάσιαλου, του Αδαμάντιου Διαμαντή και άλλων Κύπριων
ζωγράφων

Από τα παιδιά της Α' τάξης του Δημοτικού Σχολείου
Ασίνου (Περιφερειακό)

Ήταν μια όμορφη μέρα. Μέρα για σχολική εκδρομή. Ένα μικρό δημοτικό σχολείο αποφάσισε να κάνει μια επίσκεψη στη Λεβέντειο Πινακοθήκη στη Λευκωσία. Τα παιδιά μπήκαν μέσα στο μεγάλο, φωτεινό κτήριο. Η υπεύθυνη τους οδήγησε στην αίθουσα με τα έργα των Κυπρίων ζωγράφων.

-Εδώ θα δείτε πίνακες του Μιχαήλ Κάσιαλου, του Αδαμάντιου Διαμαντή και πολλών άλλων Κύπριων καλλιτεχνών, είπε στα παιδιά η υπεύθυνη.

Τα παιδιά απλώθηκαν στο χώρο και θαύμαζαν τους πίνακες. Ένας τεράστιος πίνακας που καταλάμβανε ολόκληρο τον τοίχο, ήταν αυτός που έκλεβε τις εντυπώσεις.

-Έχει τίτλο « Ο κόσμος της Κύπρου ». Είναι του Αδαμάντιου Διαμαντή.

Σε λίγο τα παιδιά βρέθηκαν να παρατηρούν τους πίνακες του Μιχαήλ Κάσιαλου. Ξαφνικά έγινε κάτι μαγικό! Οι πίνακες ζωντάνεψαν. Τα πρόσωπα που απεικονίζονταν, δεν ήταν πια ακίνητα. Άρχισαν να μιλούν και να κινούνται. Καλούσαν τα παιδιά να πάνε κοντά τους. Τα παιδιά χωρίς να διστάσουν πλησίασαν και έγιναν και αυτά μέρος του κάθε πίνακα.

Να τα τώρα, μέσα στον μεγάλο ελαιώνα. Βοηθούν τους αγρότες να μαζέψουν τις ελιές τους.

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μαζί, μαζεύουν τις ελιές για να πάρουν το λάδι.

-Ευχαριστούμε για τη βοήθεια, τους είπαν ευγενικά οι αγρότες και τους χάρισαν ένα καλάθι ελιές.

Προχωρώντας τα παιδιά βρέθηκαν στον κάμπο της Μεσσαορίας.

- Ελάτε εδώ παιδιά, χρειαζόμαστε βοήθεια στη σπορά.

Ένας γεωργός όργωνε το χωράφι του, με ένα ζευγάρι βόδια. Το άροτρο σχημάτιζε αυλάκια στο κόκκινο χώμα. Οι αγρότισσες σκυφτές πάνω στη γη, έριχναν σποράκια μέσα στα αυλάκια. Τα παιδιά έριξαν κι αυτά σπόρους. Η βροχή που θα ακολουθούσε θα βοηθούσε το σιτάρι να μεγαλώσει .

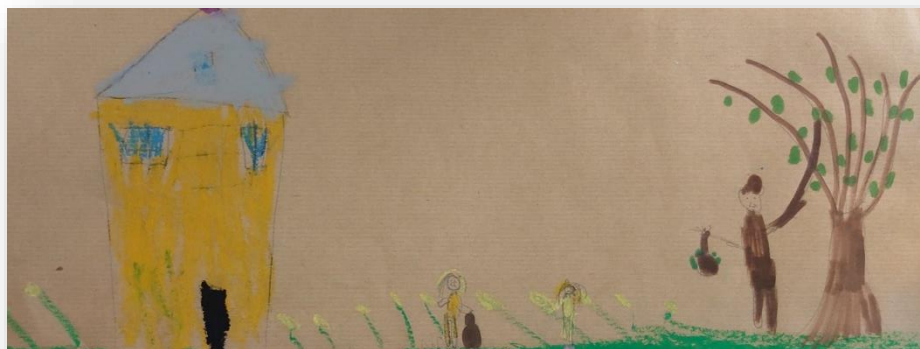

Και να, γίνηκε καλοκαίρι!
Κατακίτρινος ο κάμπος.

Οι γεωργοί με τα δρεπάνια τους θέριζαν το σιτάρι. Εργάτες από τα γύρω χωριά, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι

έκαναν δεμάτια μέσα στο λιοπύρι.

Τα παιδιά βοήθησαν τους εργάτες να γίνουν

τα δεμάτια και τα κουβάλησαν στο αλώνι. Έπειτα βοήθησαν στο αλώνισμα και στο κουβάλημα του σιταριού στο μύλο. Το σιτάρι έγινε πολύτιμο αλεύρι.

- Ελάτε αύριο να ζυμώσουμε, τους είπε μια γυναίκα.

Τα παιδιά αποδέχτηκαν με χαρά την πρόσκληση.

Να τα τώρα που κάνουν κουλούρια και παξιμάδια μαζί με τις νοικοκυρές. Μια γυναίκα ετοιμάζει το ξυλόφουρνο.

Σε λίγο τα ψωμιά μπήκαν στο φούρνο. Μια υπέροχη μυρωδιά απλώθηκε σε όλο το χωριό.

Τα παιδιά ανταμείφθηκαν για τους κόπους τους.

- Τι νόστιμο που είναι το ψωμί, είπε ο Δημήτρης.
- Είναι επειδή βοήθησες να φτιαχτεί, του είπε μια νοικοκυρά.

Στο δρόμο τους συνάντησαν τους βοσκούς με τα κοπάδια τους. Τα παιδιά τους ακολούθησαν. Τα πρόβατα έτρεχαν στα λιβάδια και βοσκούσαν φρέσκο χορτάρι. Τα παιδιά πρόσεχαν τα προβατάκια να μην ξεφύγουν από το κοπάδι. Με την επιστροφή τους στη φάρμα, βοήθησαν τους βοσκούς στο άρμεγμα.

- Πρωί πρωί θα φτιάξουμε τα χαλούμια, τους είπε η νοικοκυρά. Κοπιάστε τώρα να δειπνήσουμε.

Με τη δύση του ήλιου όλοι, γεωργοί, βοσκοί και εργάτες επέστρεφαν στα σπίτια τους. Τα παιδιά βοήθησαν στην ετοιμασία του δείπνου. Κάθισαν μαζί με την οικογένεια γύρω από το στρογγυλό τραπέζι και κουβέντιαζαν τρώγοντας.

- Την Κυριακή έχουμε γάμο στο χωριό. Να κοιιάσετε.

Και ήρθε η Κυριακή. Τα παιδιά μαγεύτηκαν από τη μουσική που ακουγόταν στους δρόμους του χωριού. Ακολουθώντας τους ήχους της μουσικής από το βιολί και το λαούτο έφτασαν σε ένα σπίτι. Ήταν το σπίτι της νύφης. Οι κοπέλες στόλιζαν τη νύφη και της τραγουδούσαν.

Έπειτα τα παιδιά είδαν τα έθιμα του γάμου. Είδαν το ράψιμο του κρεβατιού και τον χορό των προικιών της νύφης. Χόρεψαν παραδοσιακούς χορούς με όλο το χωριό.

Το ξημέρωμα τα παιδιά βρέθηκαν στην παραλία. Να τον Κώστα και τον Σαμί. Ένας Ελληνοκύπριος και ένας Τουρκοκύπριος ψαράς. Ετοιμάζονται με το καϊκι τους να πάνε για ψάρεμα. Πάντα μαζί. Μοιράζονται τις ψαριές, τις δυσκολίες, τις χαρές. Τα παιδιά τους χαιρέτησαν και προχώρησαν.

Το βραδάκι τα παιδιά περπατούσαν στα δρομάκια του χωριού. Να τα τώρα, μέσα στον πίνακα του Αδαμάντιου Διαμαντή να περπατούν προς το καφενείο. Όλοι οι άντρες του χωριού ήταν εκεί. Κουβέντιαζαν και ξεκουράζονταν μετά από μια κουραστική μέρα. Ήταν και ο ιερέας. Και ο κυρ Θόδωρος με το βιολί του. Κι άλλοι πολλοί.

Τι όμορφα που ήταν όλα! Τα παιδιά περπατώντας μέσα στους πίνακες κατάλαβαν πως οι άνθρωποι της Κύπρου ήταν πολύ ευτυχημένοι. Ζούσαν μια όμορφη ζωή, αγαπημένοι.

Όμως ξαφνικά έγινε κάτι φοβερό. Οι ανέμελοι άνθρωποι στο καφενείο αναστατώθηκαν. Σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους γεμάτοι αγωνία. Δεν ήξεραν τι να κάνουν. Στο νησί έγινε πόλεμος.

Κάποιοι ζήλεψαν την ομορφιά του νησιού και θέλησαν να την κλέψουν. Θέλησαν να χωρίσουν τους ανθρώπους. Τους αγαπημένους φίλους, ήθελαν να τους κάνουν εχθρούς.

Ο ουρανός γέμισε σιδερένια πουλιά που έριχναν βόμβες. Η θάλασσα γέμισε με δράκους που έβγαζαν φωτιές και

προχωρούσαν στη στεριά. Έμπαιναν μέσα στις πόλεις και στα χωριά και τα

έκαιγαν όλα. Παντού καταστροφή, φωτιά και χαλάσματα. Ο κόσμος της Κύπρου ήταν σε απόγνωση. Οι γυναίκες με τα μωρά στην αγκαλιά έτρεχαν να σωθούν. Οι παππούδες προσπαθούσαν να σώσουν τα ζώα τους. Οι άντρες έτρεχαν να αντιμετωπίσουν τα άγρια θηρία και να σώσουν την πατρίδα τους.

Χάθηκαν πολλοί άνθρωποι στη φωτιά του πολέμου. Άλλοι σκοτώθηκαν. Κάποιοι είναι αγνοούμενοι. Πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να φύγουν από τα χωριά και τα σπίτια τους. Έγιναν πρόσφυγες.

Το νησί μοιράστηκε στα δυο. Ένα συρματοπλεγμά στήθηκε στη μέση και το μάτωσε. Φίλοι που μέχρι τώρα έκαναν τα πάντα μαζί, χωρίστηκαν. Έγιναν

εχθροί.

Οι άνθρωποι στην Κύπρο δεν ήταν πια χαρούμενοι. Ένιωθαν μια γιγάντια φουρτούνα στην καρδιά. Όλοι ήταν θλιμμένοι, απελπισμένοι. Ντύθηκαν στα μαύρα. Τα δάκρυά τους δεν

σταματούσαν. Ήθελαν πίσω τους ανθρώπους που έχασαν, τα σπίτια τους, τη χώρα τους, την κανονική τους ζωή. Ήθελαν να πάνε να προσευχηθούν στις εκκλησιές τους. Στον Απόστολο Ανδρέα.

Να τα τώρα τα παιδιά. Τριγυρνούν μέσα στον καταυλισμό, ανάμεσα στα αντίσκηνα. Παντού γυναίκες που κλαίνε, παιδιά που απορούν και γέρους που κάθονται αμίλητοι και σκεφτικοί. Αναπολούν το σπίτι, τα ζώα και τα χωράφια τους. Τους συγχωριανούς τους που κουβέντιαζαν μαζί στο καφενείο... Τα παιδιά δεν ήξεραν τι να κάνουν, τι να τους πουν για να τους παρηγορήσουν.

Ξαφνικά όλα πάγωσαν. Τα πρόσωπα στους πίνακες έμειναν ακίνητα και τα παιδιά βρέθηκαν και πάλι μέσα στην αίθουσα της πινακοθήκης.

Ήταν τόσο συγκλονισμένα...

- Πόσο πόνεσαν οι Κύπριοι το 1974! Ζούσαν ειρηνικά και αγαπημένα και ξαφνικά όλα καταστράφηκαν...
- Δε θέλω το νησί μας να είναι μοιρασμένο!
- Δε θέλουμε να ζουν σαν εχθροί οι κάτοικοι της πατρίδας μας.
- Κάτι πρέπει να κάνουμε!

Τα παιδιά έφυγαν από την πινακοθήκη αποφασισμένα πως έπρεπε να αναλάβουν δράση. Όλο συζητούσαν...

Την άλλη μέρα τα παιδιά βρέθηκαν στο συρματοπλεγμα. Μαζί τους είχαν κουβάδες με πινέλα και μπογιές με χαρούμενα χρώματα. Αποφάσισαν να ζωγραφίσουν τον δικό τους πίνακα. Θα τον ζωγράφιζαν όμως σε ένα τοίχο ενός εγκαταλελειμμένου κτηρίου στην πράσινη γραμμή.

- Θα ζωγραφίσουμε τον δικό μας πίνακα.
- « Ο κόσμος της Κύπρου », όπως τον ονειρευόμαστε.

Όμως δεν ήθελαν να τον ζωγραφίσουν μόνοι τους. Θα ήθελαν και τα παιδιά που ζουν πέρα από το συρματοπλεγμα. Όλα μαζί να ζωγραφίσουν στον τοίχο... Έτσι περίμεναν την ώρα που τα παιδιά θα σχόλαζαν.

Το κουδούνι του κοντινού σχολείου κτύπησε και τα παιδιά ξεχύθηκαν στο δρόμο.

- Ελάτε να ζωγραφίσουμε μαζί για την ειρήνη!

Τα παιδιά από την άλλη πλευρά πλησίασαν διστακτικά. Πήραν όμως κι αυτά

πινέλα και άρχισαν να ζωγραφίζουν. Σιγά σιγά όλο και περισσότερα παιδιά μαζεύονταν. Κι από τις δύο πλευρές.

Η ζωγραφιά μεγάλωνε... Να ένας φωτεινός ήλιος και ένα ουράνιο τόξο. Λευκά περιστέρια γέμισαν τον ουρανό.

Αγρότες στα χωράφια τους μαζεύουν ελιές και θερίζουν το σιτάρι τους. Ο ένας βοηθά τον άλλο. Μαζί. Να και τον Κώστα και τον Σαμί. Πάνε για ψάρεμα με τη βάρκα τους στη θάλασσα της Κερύνειας.

Να τα περιβόλια με

τα καταπράσινα

δέντρα γεμάτα

ζουμερούς καρπούς.

Παντού υπάρχει

καταπράσινο χορτάρι

και αγριολούλουδα με υπέροχο άρωμα. Μαργαρίτες, παπαρούνες, ανεμώνες. Να τα ζώα που τρέχουν στα χωράφια.

Και οι άνθρωποι. Κάθονται στο καφενείο, συζητούν και γελούν. Μεγάλοι και παιδιά χορεύουν σε έναν μεγάλο κύκλο πιασμένοι χέρι, χέρι. Ο κυρ Θόδωρος ο βιολιστής παίζει το βιολί του και ένας λαουτάρης το λαούτο του.

- Έτσι είναι « Ο κόσμος της Κύπρου ». Έτσι ονειρευόμαστε την πατρίδα μας, φώναξαν όλα τα παιδιά με μια φωνή.

Εκείνη τη μέρα τα παιδιά της Κύπρου έδωσαν μια υπόσχεση: Να πολεμήσουν για την ειρήνη. Να κάνουν την ζωγραφιά τους πραγματικότητα!

